

Kẻ Tự Nguyên

- Ê! Mày có thư, khao đi!
- Con xin mẹ!
- Không được, thư có "giá trị" mà!
- Thôi, mẹ cho con xem ngoài phong bì một chút vậy.
Cái Hằng khua lá thư trước mặt tôi. Thôi chết "Gửi Từ Anh yêu dấu." Lần này rắc rối to.
- Tao van chúng mày, cho tao xin đi!
- Nhưng phải đọc cho cả phòng nghe ...
- Được ...
Bọn này thật quá đáng. Lá thư được "làm thịt" trong tiếng cười ba mươi sáu điệu rươi.
Bình tĩnh ... Oa, gì thế này.

Đơn xin dự tuyển

Gửi cô dâu Từ Anh, phòng 302, A7.

Anh là: Hùng Phương, 402, A7. Hôm nay xem bảng tin ký túc xá, anh được biết Từ Anh có nhu cầu tuyển người yêu gấp để ... xách nước. Tự xét thấy mình đẹp "chai", vui vẻ và hết lòng phục vụ con gái, anh làm đơn này xin được dự thi. Xin nàng cho biết thể lệ để tối mai anh được ra mắt. Ngày ... tháng ... năm.
Hùng Phương

Bọn nó nằm, ngồi, ôm bụng cười rũ rượi. Trời hại trăm rồi! Tôi phóng "rầm" từ tầng hai xuống trong tần số cười hơn cả HiFi. Phải đi xem chúng nó ghi gì. Hừ ... hừ ... mà đúng rồi. Bảng tin rành rành thế kia. Trong đám hỗn độn "Ai mất một răng cửa lên 201 cho xin lại"; "Ai nhặt được sợi tóc của em Tuấn 213 cho xin lại"; "Tôi có nhặt được một chiếc khuy bấm" ... dòng quảng cáo cổ tình kia đề hẳn nửa bảng "Nguyễn Từ Anh 302, cao 5 feet 4 inches, nặng 102 pounds - có nhu cầu tuyển người yêu để xách nước. Đăng ký 302, A7."

Con cầu giới phật bẻ tay đưa láo toét nào viết con. Nó lại bớt hẳn 8 pounds của tôi có chết không? Loay hoay tìm giẻ xóa, trong tôi bùng lên ý tưởng tuyệt cú mèo. Bạn nghĩ xem, ở tận tầng ba, ngày hai lần xách nước khổ cực, đại gì không để cho các mày râu trở tài. Vớ vẩn hoài hóa hay đấy.

Tôi về phòng, hình dung ra cảnh "tương lai" tràn nước. Bọn nó lại nhăn nhó, cười cợt bộ mặt hờn hờ như tìm ra phát minh mới của tôi. Cho chúng mày hò hét. Tao chỉ cần có nước thôi ...

- Từ Anh ơi! Thứ bảy mà phải xách nước à? Thế anh chàng viết đơn tình nguyện đâu?

Vừa xách xô xuống bể lại bị bao vây. Tôi không thể duy trì chiến thuật "im lặng là vàng" được nữa.

- Khổ quá! tao đã biết mặt người ta đâu. Đành chờ đợi thôi.

- Thế thủ phạm viết quảng cáo? Mày tha cho nó à?

- À, tao đang muốn tìm để tạ ơn.

Im lặng một giây. Tôi ném xô xuống bể, lắc liên tục. Kỹ thuật mức nước của mình có đến nỗi nào, không hiểu sao nó cứ bồng bênh.

- Đưa anh mức cho!

Gã con trai đứng sau tôi nãy giờ lên tiếng. Thì đưa, có ai chối từ sự giúp đỡ đáng yêu ấy đâu.

- Cảm ơn nhé!

- Không có chi! - Hẳn cố nhại tôi - Em để anh xách cho.

Hắn đưa cho tôi cuộn dây mức nước, xách hai xô nước nhẹ nhàng. Đúng là đồ ... con trai.

- Em ở tầng ba, phòng 302?

- Vâng! (Thôi chết, lộ hết rồi).

- Em là Từ Anh?

- Ơ ... à không. Em chẳng là Từ Anh nào cả.

- Anh biết em nói dối.

Hắn cười thật hiền. Đôi mắt lấp lánh đến ghét. Một - Không. Xem như tôi thua.

- Anh ở phòng nào?

- À, 402.

- Cái gì?

- Anh ... ở ... 402. Ngay trên đầu em thôi.

Tôi chết mất. Ngày nào họ cũng nháy ầm ầm trên đầu mình, lại còn ngang nhiên công nhận.

- Anh có thấy bầy vịt nhà em chạy lên đấy không?

- Vịt nào kia? Anh chẳng biết.

- Rõ ràng em nghe chạy lạch bạch trên đấy mà.

- Ra thế. Anh thua em một - không! - Hắn cười lém lỉnh.

- Nhưng anh nói cho em rõ nhé, anh sắp bắt được con thiên nga.

Tôi đỏ mặt, chống chế:

- Đến rồi, anh cho em xin.

Hắn đưa xô nước cho tôi, rồi nói nhanh:

- Tối nay bảy giờ, đi ăn kem ở cầu lạc bộ với hội anh nhé!
- Không!
Tôi buột miệng, và hình như hấn cười.

Thay lời kết: Bây giờ thì tôi có thể tự hào khoe với các bạn, tôi là người hạnh phúc và may mắn nhất (ít ra cũng là nhất phòng tôi). Tôi cảm ơn người có sáng kiến xây bằng tin ký túc xá lắm lắm.

Tiết lộ thêm: Hấn chính là chủ nhân của lá đơn kiêm thủ phạm mấy dòng quảng cáo. Còn phạt hay tạ ơn? Chắc các bạn biết rõ rồi còn gì.

Sưu tầm